

POVESTE... DOAMNA HÂRTIE ȘI DOMNUL PET...

Poate v-ați întrebat (sau nu!) vreodată ce viață a avut biata hârtie sau un bidon de plastic. Ei bine, pentru a ne lămurii, să ascultăm povestea lor, povestea întâlnirii la un moment dat. Era o seară de mai, undeva la marginea unui oraș... într-un loc pentru depozitat deșeurile... Cineva plângea... o hârtie. Lângă ea, o sticlă de plastic, care o întreabă: - Ce-ai pățit? De ce plângi domniță? - Plâng pentru că nu mai suport o asemenea situație... eu nu merit așa ceva, domnu'! - Pet. Dar ce s-a întâmplat? - Nu vreau să mor... am avut atât de multe momente fericite în viața mea de care sunt atât de mândră, de rolul și de statutul meu. - Mmm... da, dar la un moment dat se întrerup toate astea și trebuie să ne conformăm. Cel puțin eu am dus o viață grea, de care nici nu vreau să-mi amintesc și poate de aceea sunt aici... sunt gata să mor! Doamna Hârtie se oprește din plâns... stă puțin pe gânduri și apoi îi cere Domnului Pet să-i istorisească pe scurt viața lui. El acceptă însă preferă totuși să audă mai întâi aventurile prin care a trecut dumneaei, care de fapt și începe prin a spune... - Eeee... dacă ar fi să zic... mărturisesc că eu de fapt am avut mai multe vieți. În prima viață eu am fost o bancnotă de 5 lei pe vremea lui Emil Racoviță. Am fost cea care i-a oferit șansa să plece în acea expediție... ce mândră m-am simțit! Apoi, m-am devalorizat, dar noroc de un colecționar de monede și de bancnote care m-a îngrijit... însă după ce a murit acesta, colecția i-a revenit fiului său care, nepăsător, 'ne-a băgat' într-un morman de cărți care au ajuns la reciclare. Am crezut că viața mea s-a sfârșit, dar am renăscut însă sub o altă formă, o formă la care nici nu m-am așteptat... caietul-jurnal al unui om politic... vestitul Nicolae Ceaușescu... Mda... asta da viață... însă după moartea lui, eu am ajuns din nou la reciclare, de data asta devenind un ambalaj pentru un parfum foarte scump. Cu acestea spuse, nu pot să cred că am fost o povară pentru MEDIU, dar se pare că acum sunt și voi fi distrusă. - Ai avut o viață plină de surprize, în schimb eu una scurtă și monotona. Am apărut pe lume ca un ambalaj pentru apă plată, m-au cumpărat niște oameni pentru un picnic în pădure și... m-au lăsat acolo. Eram un intrus în acel loc splendid... nu-l meritam, până și copacii aveau ceva cu mine, așa încât s-au vorbit cu vântul și m-au alungat. Am ajuns din întâmplare în apa unui râu, dar și pe acesta îl deranja prezența mea. Nu am avut și eu un loc al meu niciodată... și totuși acum l-am găsit... aici este ideal, sau poate mă înșel? Să fi vrut să mă recycleze și pe mine cineva... dar... Și tot vorbind între ei deodată aud cum se apropia cineva... care l-a luat pe Domnul Pet, 14 pentru a-i oferi o nouă viață... Hârtia zice: - Uite, ți-a venit norocul... bravo! Și deodată un miros neplăcut și puternic de fum împânzi acel loc. - Gata, voi muri... Cenușă voi ajunge... îmi pare rău totuși că voi contribui la poluarea solului și a aerului... - Nu te simți vinovată, domniță Hârtie, gândește-te că ai ajuns aici din cauza... singurul responsabil pentru acest lucru... OMUL este... da, el ! Flăcările cuprind... surpriză sau nu... tocmai ambalajul pe care scria PROTEJAȚI MEDIUL.. Se spune că orice sfârșit este și un nou început. Așa s-a întâmplat și în cazul PET-ului dar și

a hârtiei. El a fost reciclat și în cele din urmă... a ajuns un PET, iar hârtia... a îmbogățit solul din care vor crește plante.... Iată, ca să închei acum povestioara noastră... o lecție în imagini despre cum înțeleg protejarea mediului elevii liceului nostru : BOBOC

ANDREEA LARISA – clasa a X-a I